

Det er noget, der hører til Dagens Orden, et en Forsikringstager gaar fra et Selskab til et andet, og det forekommer mig uheldigt at blande Politimyndighederne ind i dette. Jeg tror ogsaa, det er unødvendigt.

Naar man fastholder Forsikringspligten og paalægger den Bødestraf, der er bestemt i Loven — om man vil det, kan man jo sætte en højere Bødestraf —, er jeg fuldstændig overbevist om, at det er tilstrækkeligt, og Udviklingen skal nok sørge for, at Forsikringspligten opfyldes. Man maa jo ikke glemme, at hvad enten det er et Selskab med begrænset Ansvar eller gensidige Selskaber, som have med Sagen at gøre, ere disse Selskaber i høj Grad interesserede i at faa alle dem ind under Forsikringen, som paa nogen Maade kunne tvinges ind derunder. Og den Kontrol, som udøves — navnlig den, som udøves af gensidige Selskaber, som i høj Grad ere interesserede i at faa et saa bredt Grundlag som muligt for deres Virksomhed, for at deres Forsikringsprincip bedre kan komme til at virke — skal nok sørge for at faa dem, som maaske ellers kunde have Lyst til at staa udenfor, draget ind. Det er netop en heldig Side ved at man overlader Forsikringen saa meget til det private Initiativ. Jeg tror ikke, man behøver at anvende disse overordentlig skrappe Kontrolbestemmelser eller Tvangsbestemmelser, som her ere foreslaaede. Forholdene ville regulere sig vel uden det. Et Fingerpeg i den Retning er forøvrigt det, at i de Virksomheder, som ere inde under Loven af 1898, hvor der ingen Forsikringspligt er, og hvor enhver har Lov til at bære sin Risiko, er 97 pCt. af Risikoen overgivet til anerkendte Forsikringsselskaber. Naar man saa oven i Købet har en Forsikringspligt og risikerer Bødestraf, hvis man undlader at forsikre sig, vil det være ganske tilstrækkeligt.

I §§ 17 og 19 er der et Par Bestemmelser, jeg gerne vil give min Tilslutning, og som ere forskellige fra, hvad der findes i Loven af 1898, men derimod have et Sidestykke i Loven om Søfolks Ulykkesforsikring. Det er først Bestemmelsen om, at for saa vidt en afdød har ydet Bidrag til Forsørgelsen af de efterladte, kan Erstatningsbeløbet for hver enkelt af de paagældende ikke overstige 800 Kr. Det har vist sig at være en praktisk Bestemmelse, idet man efter Loven af 1898 stod overfor dette enten at skulle give alle 3,200 Kr. eller slet ingen Ting, hvad der mangan Gang har ført til, at Personer,

som dog ere blevne delvist understøttede af den forsikrede, ingen Ting have faaet, fordi man har fundet, at den økonomiske Fordel, de havde haft af den afdøde, ikke havde været saa stor, at der var Mening i at give 3,200 Kr. Kan man give et mindre Beløb, vil det i mange Tilfælde være langt heldigere for de paagældende. Det andet Tilfælde er det, at for Forringelse af Arbejdsevne af under 10 pCt. ydes ingen Pengesum. Det er ogsaa en god og praktisk Afvigelse fra Loven af 1898, thi der er intet, som har været uheldigere i vor Ulykkesforsikring, end de ganske smaa Invaliditeter under 10 pCt., som i Regelen ikke indskrænker vedkommendes Arbejdsevne noget næneværdigt. Den Erstatning, der gives, er ogsaa saa minimal, at den ingen videre økonomisk Betydning har. Man maatte meget hellere stryge den, og jeg kunde endda være tilbøjelig til at sætte Grænsen højere end ved de 10 pCt. og saa til Gengæld forhøje Erstatningerne for de virkelig alvorlige Tilfælde.

Jeg skal i Forbindelse hermed berøre, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard). Han kunde ønske, at man gik over fra Kapitalerstatningssystemet til Rentesystemet. Jeg har været inde paa samme Tanke som det ærede Medlem og har mange Gange haft Lejlighed til i Praksis at se, hvor en saadan mindre Erstatningssum — undertiden ogsaa en større, men navnlig en mindre — desværre forsvinder mellem Hænderne paa vedkommende, der efter kort Tids Forløb staa lige saa blanke og bare som før. Men det kan paa den anden Side ikke nægtes, at i mange Tilfælde vil en Kapitalerstatning gøre anderledes Gavn end Renteerstatning. Under Forudsætning af, at vedkommende er fornuftig, holder fast paa Pengene og anvender en ordentlig Økonomi, vil Kapitalerstatning være at foretrække. Thi Renten vil blive saa lille, i alt Fald ved en mindre Erstatning, at den ikke vil have nogen synderlig økonomisk Betydning, medens det vil have overmaade stor Betydning for den, som bliver tvungen til at forlade sit nuværende Erhverv og søge et andet Erhverv — det gælder ganske vist især ved de større Invaliditeter —, at have Kapital mellem Hænderne, saa han kan komme ind i noget nyt. Resultatet af mine Overvejelser, som have bevæget sig i en lignende Retning som det ærede Medlems, er, at man ikke maa afskære Arbejderforsikringsraadet fra at anvende Kapitalerstatning, men at man maaske nok kunde udvide